

En högst ovillig resistenskrönika

Målla är aldrig kul. Särskilt frustrerande är det när det, som i detta fall, mycket sannolikt rör sig om resistens mot Conviso One och säkerligen också annan ALS-kemi. Fotot är från nordöstra Skåne, men under säsongen är förmodat resistent målla även noterat i västra Skåne.

Kanske är det som för polisen i piketstyrkan eller sjuksköterskan på akutmottagningen – allt elände koncentreras och blir på något vis deras vardag och verklighet. För oss andra blir den upplevda verkligheten lyckligtvis till stor del en annan.

Kanske kan motsvarande gälla för en ogräsnördig NBR-kne-gare, när det gäller sviktande ogräseffekter i Conviso Smart. Min upplevda verklighet matchar tack och lov inte flertalets.

Allvar i signalen

I den objektiva verkligheten finns där procentuellt sett väldigt få ”kunder” till piketstyrkan och alla samhällsmedborgare blir, åtminstone inte samtidigt, så sjuka att de hamnar hos sköterskan på akuten.

Problemet är att det inte alltid är lätt att förutsäga var och när eländet kommer att dyka upp. Det går helt enkelt inte att bli hundra säker.

Många gånger finns det kanske ändå signaler på vägen, ett högt kolesterolvärde vid hälsokollen i fyrtioårsåldern eller tolvåringen på glid in i fel umgängeskrets. Signaler som är värda att ta på allvar, trots att den enklaste lösningen för stunden är att rycka på axlarna.

Samma sak gäller för ogräsen i fält och risken för herbicidresistens. Nu är jag varken polis eller sjuksköterska, men inbillar mig ändå, även i deras verklighet, att det långsiktigt är avgjort mycket bättre att agera förebyggande. Detta trots att det kanske både kommer bli mindre bekvämt för stunden och kräver en förändring i systemet.

Akututryckning

Bekymmer i sockerbetsodlingens ogräsbekämpning ska såklart inte jämföras med allvaret kring handgranater i trappuppgångar eller kalabalik på akuten, men det finns akuta fall att hantera även i ogräsammanhang.

Under innevarande säsong, har jag vid ett antal tillfällen, uppmärksammat på fält eller delar av fält där situationen

Ett hav av svinmolke. Särskilt i nordväst verkar problemet med svinmolke som överlever Conviso One finnas på förhållandevis många platser. Resistens eller ”bara” tolerans? Vet ej, men vet vad jag tror och kommer att undersökas. Observera det renare området till höger i bild där radrensaren gått.

Förmodat resistent våtarv. Trivs fint i en del av ett Conviso Smart-fält i Lundabygden, men också på flera andra platser, såväl i nordväst som nordöst.

Så var det även pilörten. Också en art som i flera andra fall historiskt blivit resistent mot ALS-produkter, dock oftast kopplat till spannmål. I år starkt misstänkta fall i Conviso Smart-betor från nordväst, nordöst och som på bilden från Mellanskåne.

lämnat stadiet av möjliga förebyggande insatser och övergått till rena akutåtgärder. Det blir på något vis ett behov av uttryckning från sockerbetsodlarens motsvarighet till piketstyrka. Första uttryckningen innebär ofta att ladda sprutan med största möjliga slägga. I bästa fall blir resultatet halvbä. Andra uttryckningen blir möjligen med betesputsaren eller inget alls, om nu loppet konstateras kört.

Resistensen igen

I samtliga fall från resone-mangen ovan är akututtryckningarna orsakade av starkt

misstänkta förekomster av ALS-resistenta ogräs i Conviso Smart-betor. Det ska dock förtydligas att en mer formell analys genom ett resistenstest inte är gjort. Förhoppningsvis blir åtminstone några av platserna och ogräsen testade under kommande vinter, men det är en rätt tidskrävande, i vissa fall svår och dessutom dyr manöver.

Årets problemarter är inte i första hand gräsogräs som renkavle. Där känner vi redan till problematiken, utan främst gäller det örtogräs som våtarv, pilört, svinmålla och svinmolke. Alla arterna är kända för att

hyggligt lätt utveckla resistens, så i sig inget nytt under solen. Det blev bara plötsligt lite fler fall än förhoppningen och sannolikt är antalet fall utanför vår kännedom än fler. Vem av er lägger exempelvis märke till ett fåtal överlevande våtarvsplanter i ett 15–20 hektar sockerbetsfält? Och det är oftast så det börjar. Hur det slutar? Utan tydlig förändring – antagligen inte så bra.

Med hälsning från den ovillige krönikören

Rikard Andersson
NBR Nordic Beet Research

